

Arrest

**nr. 340 398 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. D'HAENE verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 oktober 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 30 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 26quater*).

1.2. Op 21 februari 2020 is verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Frankfurt (Duitsland).

1.3. Op 22 oktober 2020 komt verzoeker opnieuw België binnen en op 12 november 2020 verzoekt hij nogmaals om internationale bescherming. Op 15 december 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. U deed een eerste verzoek om internationale bescherming in België op 24/10/2019 en verklaarde toen S. M. (...) te heten. Bij uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw correcte naam A. R. (...) is. U bent afkomstig van het dorp Mullakhel in het district Maidan Shar, provincie Maidan Wardak. U woonde daar samen met uw vader, uw moeder, de tweede vrouw van uw vader, uw broers, zussen, halfzus en halfbroer. Enkele neven van uw vader en hun zonen hadden hoge functies bij de overheid. Uw vader werkte sinds 2003 of 2004 op de controlepost van de lokale politie in Safe Taw in uw district. In de periode van uw vertrek was hij assistent-commandant, later werd hij commandant. Jullie werden lastiggevallen en met de dood bedreigd omwille van de job van uw vader. Een talib sloeg u 12 tot 13 jaar geleden op de neus met een geweerkolf. Toen u 19 jaar oud was plaatsten de taliban twee bommen bij jullie woning. De taliban kwamen toen uw huis binnen maar u had zich verstopt in de oven. Dag na dag waren er meer talibs in uw regio, dagelijks waren er conflicten in uw regio en werden er talibs gedood. Jullie waren het beu en uw moeder en stiefmoeder zeiden dat jullie beter zouden vertrekken.

In 2015 verliet u Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar Europa en deed een verzoek om internationale bescherming in Duitsland, waar u verbleef tot 2019. U kreeg een negatieve beslissing in Duitsland in 2017. De Duitse autoriteiten begonnen in 2018 Afghanen te deporteren en uit vrees hiervoor ging u in 2019 naar Frankrijk en vervolgens naar België, waar u op 24/10/2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u op 30/01/2020 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de Dublinverordeningen en u werd vervolgens teruggeleid naar Duitsland. Net voor de uitbraak van de COVID-19-pandemie kwam u opnieuw naar België. Op 12/11/2020 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming in België. U kreeg in België nogmaals een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de Dublinverordeningen, maar u bleef in België. Na enige tijd werd België verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek. Uw tweede verzoek werd op 20/10/2022 ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Na uw vertrek uit Afghanistan verlieten eerst uw halfbroer R. S. (...) en een drietal jaar geleden uw broer I. (...) Afghanistan omdat ze lastiggevallen werden in het dorp. S. (...) verblijft momenteel in België en I. (...) in Turkije.

Uw vader kwam om het leven bij een langdurig gevecht met de taliban op de controlepost ongeveer een maand voor de machtsovername in Afghanistan. Na de machtsovername werd jullie huis net zoals andere huizen van militairen in brand gestoken door de taliban. Uw moeder en stiefmoeder wonen momenteel bij de broer van uw stiefmoeder in het nabijgelegen dorp Akhundkhel.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw vader.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), kleurenkopieën van vier foto's van uw vernielde woning, kopieën van vier foto's van uw vader in de controlepost neer. Na het persoonlijk onderhoud legde u nog zes foto's van personen in militair uniform of politie-uniform neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Met betrekking tot uw gezondheidstoestand dient het volgende opgemerkt te worden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat er geen elementen zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ (...)). Met betrekking tot uw gezondheidstoestand verklaarde u toen dat u sinds drie jaar niet meer naar de dokter was geweest, dat u gewond werd aan uw nek in Afghanistan en dat uw neusbeen brak toen een talib u sloeg met een geweer ongeveer 12 jaar geleden (Verklaring volgend verzoek, vraag 13). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat het goed ging met uw gezondheid (CGVS, p. 1). Een hele tijd later zei u dat u sinds drie jaar ernstige hoofdpijn hebt, dat u pijn hebt aan uw nek en uw zij en dat u niet weet of u een niersteen heeft (CGVS, p. 12). Op het einde van het onderhoud verklaarde u dat u alles binnen een minuut vergeet (CGVS, p. 21). U legde geen medische attesten neer ter staving van uw medische problemen en geheugenproblemen. U verklaarde eerst dat u niet naar de dokter was geweest, daarna zei u

dat u acht of negen dagen eerder wel naar de dokter was geweest en dat die u doorverwezen had naar een andere dokter en u een papier voor een afspraak gegeven had, maar u legde geen documenten neer ter staving hiervan (CGVS, p. 12). Dat u pas drie maanden voor het persoonlijk onderhoud een annex verkreeg (CGVS, p. 12) volstaat niet om het gebrek aan medische attesten te vergoelijken. Als u daadwerkelijk sinds jaren ernstige medische problemen hebt kan immers verwacht worden dat u eerder een dokter raadpleegde gezien u reeds jaren in Europa verblijft. Dat u in Duitsland een operatie aan uw neus en nek uitstelde omdat u werkte relativeert de impact van uw medische problemen. U verklaarde voorts aan dat u sinds drie jaar psychologische problemen hebt, maar ook dit staafde u niet aan de hand van attesten (CGVS, p. 12). Op het einde van het onderhoud werd u gewezen op de mogelijkheid om nog medische en/of psychologische attesten neer te leggen, maar u heeft dit tot op heden niet gedaan (CGVS, p. 21).

Gezien de goede kwaliteit van de interactie en het gebrek aan medische en en/of psychologische attesten kan niet geconcludeerd worden dat uw fysieke en/of mentale gezondheidstoestand u verhinderde om uw motieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw vader. Omwille van onderstaande redenen kan er echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw

bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zeer uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw identiteit. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u dat uw naam S. M. (...) is (Verklaring DVZ (...), vraag 1, 2). Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u bij DVZ dat uw echte naam A. R. (...) is (Verklaring volgend verzoek, vraag 1, 2). U zei toen dat u in Duitsland de naam S. M. (...) gebruikt had (Verklaring volgend verzoek, vraag 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS herhaalde u dat uw echte naam A. R. (...) is (CGVS, p. 3). U zei toen dat u de nacht voor uw eerste verzoek om internationale bescherming niet geslapen had en dat u zo de voornaam S. (...) had gezegd in plaats van uw echte voornaam, en Mullakhel, de naam van uw dorp, in plaats van uw familienaam (CGVS, p. 3). Dat u zich zou vergissen in uw eigen naam omdat u niet geslapen had is echter geenszins aannemelijk. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u zowel bij de registratie van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 22/10/2019 (zie Registratie verzoek om internationale bescherming (...)) als bij het onderhoud bij DVZ in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 28/10/2022 enkel de naam S. M. (...) vermeldde (Verklaring DVZ (...), vraag 1-3). Als u zich daadwerkelijk vergist had bij de registratie kan verwacht worden dat u tijdens het onderhoud de week daarna uw naam corrigeerde, quod non. Dat u gedeporteerd werd naar Duitsland vergoelijkt dit niet, uw terugleiding naar Duitsland gebeurde immers pas later en is geen relevante factor (CGVS, p. 4). Voorts blijkt dat u ook in Duitsland gekend bent onder verschillende namen, met name de twee namen die u in België opgaf en ook de naam A. S. W. (...) (Reply according to Article 34 Dublin III Regulation, p. 1). Ook over uw geboortedatum legde u inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België geboren te zijn op 10/03/1993 (Verklaring DVZ, vraag 4). Bij uw tweede verzoek verklaarde u bij DVZ dat 27/07/1997 uw echte geboortedatum is (Verklaring volgend verzoek, vraag 4). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde u toch weer dat u geboren bent op 10/03/1993 en ontkende u deze datum eerder aangepast te hebben (CGVS, p. 4). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Bovendien blijkt dat u ook in Duitsland gekend bent met deze twee geboortedata (Reply according to Article 34 Dublin III Regulation, p. 1).

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw familieleden. Zo verklaarde u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België dat uw vader M. A. (...) heet en dat hij zes jaar eerder (wat overeenstemt met het jaar 2013) door de taliban gedood werd (Verklaring DVZ (...), vraag 13). Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u echter dat uw vader M. Ar. (...) heet. M. A. (...) zou uw paternale oom en de eerste man van uw moeder zijn, zo zei u toen (CGVS, p. 7). U verklaarde dat uw moeder gehuwd was met M. A. (...) en dat ze na zijn overlijden huwde met M. Ar. (...), de broer van M. A. (...). Daarna zou u geboren zijn uit dat tweede huwelijk. U zou M. A. (...) aanvankelijk vermeld hebben als vader omdat jullie hem altijd herdachten in jullie huis en omdat hij op een of andere manier ook als een vader was omdat hij de man van uw moeder was (CGVS, p. 7). Het houdt echter totaal geen steek dat u uw oom, die al overleden was voor uw geboorte, zou vermelden als uw vader louter omdat hij de eerste man was van uw moeder en omdat jullie hem herdachten thuis. Ook het feit dat u niet goed sliep in de periode van uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat u bier dronk met uw kamergenoot kort voor uw interview verklaart deze tegenstrijdigheid niet (CGVS, p. 7). Uw bewering dat u hierdoor destijds niet in staat was om het interview te doen overtuigt geenszins (CGVS, p. 7). U hebt dit toen immers helemaal niet gesignaleerd en nergens in uw administratief dossier is er enige melding dat u destijds dronken was of vreemd gedrag vertoonde (Verklaring DVZ (...)). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat M. A. (...) zes jaar voor uw eerste verzoek om internationale bescherming overleed ook niet overeenstemt met uw huidige bewering dat hij nog voor uw geboorte overleed. Ook uw verklaringen met betrekking tot uw moeder paste u aan. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw moeder H. (...) heet (Verklaring DVZ (...), vraag 13). Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming zei u echter dat H. (...) de tweede vrouw van uw vader is (CGVS, p. 8). Uw echte moeder zou Y. (...) heten (CGVS, p. 7-8). U beschouwt hen allebei als uw moeder, Y. (...) zou uw eigen moeder zijn en H. (...) zou u veel liefde gegeven hebben (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u Y. (...) niet vermeldde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming als ze uw biologische moeder is, zei u dat u toen niet zo veel verstond en dat u in Duitsland wel Y. (...) vermeld had (CGVS, p. 8). Op de vraag waarom u Y. (...) aanvankelijk niet vermeld had in België als u het in Duitsland wel gedaan had, gaf u slechts het nietszeggende antwoord "Ik begreep niet dat al die dingen mijn fout zijn, ik ga akkoord ermee" (CGVS, p. 8). Voorts legde u uiteenlopende verklaringen af over uw broers en zussen. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u twee zussen, R. (...) en A. (...), en één broer, I. (...), te hebben (Verklaring DVZ (...), vraag 17). Er werd expliciet genoteerd dat u geen andere broers of

zussen hebt. U zei destijds ook dat uw paternale neef, S. R. (...), in België verbleef (Verklaring DVZ (...), vraag 20). Bij uw huidige verzoek verklaarde u echter dat S. (...) uw halfbroer is en A. (...) uw halfzus, zij zouden met name de kinderen van uw vader en zijn tweede vrouw H. (...) zijn (CGVS, p. 7, 11). Gevraagd waarom u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming zei dat S. (...) uw neef was in plaats van uw halfbroer, zei u dat hij zowel uw neef als uw broer is (CGVS, p.11). Gezien het patriarchale karakter van de Pashtoungemeenschap is het echter niet aannemelijk dat u de zoon van uw vader en uw stiefmoeder zou beschrijven als uw neef in plaats van uw halfbroer. U herhaalde voorts dat I. (...) uw volle broer is en R. (...) uw volle zus, en u gaf aan dat u nog een zus genaamd N. (...) hebt (CGVS, p. 11). Toen u erop gewezen werd dat u N. (...) niet vermeld had bij uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat u over A. (...) toen gezegd had dat ze uw volle zus is in plaats van uw halfzus, beweerde u slechts dat u toen wel alles juist vermeld had en dat er misschien een misverstand was (CGVS, p. 13). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheden echter niet. Er dient tevens opgemerkt te worden dat S. R. (...) slechts één zus, A. (...), vermeldde bij zijn verzoek om internationale bescherming, en geen melding maakte van broers, halfbroers of halfzussen (Verklaring DVZ (...), vraag 17 en CGVS (...), p. 7). Uw bewering dat S. (...) uw halfbroer is wordt dus geenszins ondersteund door zijn verklaringen. Hiermee geconfronteerd, zei u slechts naast de kwestie dat iedereen zijn eigen leven heeft, dat u aan S. (...) advies gaf niets slechts te doen, niet te vechten en geen hasj te roken en dat hij werkt en een actieve jongen is (CGVS, p. 12).

Ook over uw persoonlijke achtergrond legde u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd naar uw activiteiten in Afghanistan verklaarde u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België dat u affhing van uw ouders (Verklaring DVZ (...), vraag 12) en bij uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u naar school ging en landbouwwerk deed (CGVS, p. 4, 15 en Verklaring DVZ (...), vraag 12). Uit de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland blijkt echter dat u daar verklaarde dat u vrachtwagenchauffeur was en olie transporteerde voor Amerikanen: "Er selbst habe als selbständiger LKW-Fahrer gearbeitet und für die Amerikaner Öl transportiert" (vrije vertaling: "Zelf heeft hij als zelfstandig vrachtwagenchauffeur gewerkt en olie vervoerd voor de Amerikanen.", Ausfertigung Bayerisches Verwaltungsgericht Würzburg, p. 3). Nochtans verklaarde u dat al uw verklaringen in Duitsland, met uitzondering van uw leeftijd, dezelfde waren als die bij uw huidige verzoek om internationale bescherming in België (CGVS, p. 6). U werd geïnformeerd dat het CGVS een kopie van uw Duitse asiëldossier kon opvragen en dat het in uw belang was spontaan eventuele verschillen te vermelden, maar u wijzigde uw verklaringen niet en u zei dat het CGVS alles kon vragen aan Duitsland (CGVS, p. 6).

Op basis van het geheel van bovenstaande opmerkingen moet geconcludeerd worden dat u het CGVS totaal geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit, familiebanden en achtergrond.

Bovendien slaagde u er geenszins in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden door de taliban. U baseert uw terugkeervrees op het profiel van uw vader, maar zoals hierboven reeds werd uiteengezet, biedt u geen duidelijk zicht op uw reële familiebanden. Zelfs indien M. Ar. (...) daadwerkelijk uw vader zou zijn, dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde zijn door u beweerde profiel en de problemen die jullie daardoor gehad zouden hebben aannemelijk te maken. Zo is het frappant dat u uw problemen en vrees volledig linkt aan de job van uw vader gezien de taliban vijandschap hadden met uw vader (CGVS, p. 15-16), terwijl uit de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland blijkt dat u daar aanhaalde bedreigd te zijn omwille van uw werk als chauffeur voor Amerikanen en een dreigbrief van de taliban voorlegde waarin u beschuldigd werd van betrokkenheid bij een moord: "Das geschilberte Verfolgungsvorbringen, wonach der Kläger wegen einer Tätigkeit als Fahrer eines eigenen LKW im Auftrag der Amerikaner von den Taliban verfolgt worden sei" (...) "vorgelegten Drohbrief der Taliban, in welchem diese dem Kläger eine Beteiligung an der Tötung der Ehefrau des Cousins vorwerfen" (vrije vertaling: "De beschreven beweringen van vervolging, volgens dewelke de eiser vervolgd zou worden door de taliban omdat hij wegens activiteit als chauffeur van zijn eigen vrachtwagen in opdracht van de Amerikanen (...) voorgelegde dreigbrief van de taliban, waarin zij de eiser beschuldigen van betrokkenheid bij de moord op de vrouw van de neef", Ausfertigung Bayerisches Verwaltungsgericht Würzburg, p. 6). Dat u in Duitsland met geen woord repte over problemen met de taliban omwille van de job van uw vader, en in België, nadat uw relaas in Duitsland ongeloofwaardig was bevonden en u de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, een volledig ander asiërelaas te berde bracht wijst erop dat u uw verklaringen doorheen de asiëlpcedures in verschillende landen drastisch aanpaste en dit poogde te verhullen voor de Belgische autoriteiten. Dit tast de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van uw vader en uw asiërelaas ernstig aan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u het beweerde profiel van uw vader, die ten tijde van uw vertrek assistent-commandant zou geweest van een controlepost van de lokale politie en later commandant zou geworden zijn, geenszins staaft (CGVS, p. 8-9). U legde vier foto's van uw vader neer die eerder door S. (...) werden neergelegd bij zijn verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 10). In zijn beslissing werd echter door het CGVS opgemerkt dat de identiteit van de afgebeelde persoon en de familieband met de verzoeker niet konden nagegaan worden (zie beslissing CGVS (...), kopie toegevoegd aan het administratief

dossier). Deze opmerking geldt tevens voor uw verzoek om internationale bescherming. U legde geen enkele foto neer waarop u en uw vader samen te zien zijn (CGVS, p. 11). Bovendien dient herhaald te worden dat u niet op overtuigende wijze aangetoond heeft dat S. (...) en u dezelfde vader hebben (zie supra). Het CGVS wijst er tevens op dat op basis van de foto's niet kan afgeleid worden dat de afgebeelde persoon destijds assistent-commandant was. Overigens verklaarde S. R. (...) bij zijn verzoek om internationale bescherming dat zijn vader een gewone soldaat zonder rang was en repte hij met geen woord over een functie van assistent-commandant (CGVS, p. (...), p. 10). Nochtans zou S. (...) na u Afghanistan verlaten hebben en zou hij dus ook op de hoogte moeten geweest zijn van uw vaders functie (CGVS, p. 12). Toen u gewezen werd op S. (...)s verklaringen zei u eerst naast de kwestie dat uw broer gewond geraakte bij een bomontploffing samen met jullie vader en dat er geen telefoons of scholen waren toen u in Afghanistan was (CGVS, p. 19). Uiteindelijk opperde u dat uw vader niet zoveel tijd om te vertellen (CGVS, p. 19). U verklaarde echter dat uw vader geregeld 's nachts naar huis kwam en dat hij als assistent-commandant alle taken van de commandant overnam wanneer die afwezig was (CGVS, p. 9). Aangezien de commandant volgens uw verklaringen twee tot drie dagen per week naar huis ging, gebeurde dit geregeld (CGVS, p. 9). Dat uw halfbroer S. (...), die slechts twee jaar jonger is dan u en na u Afghanistan verliet, niet op de hoogte was dat jullie vader assistent-commandant was omdat uw vader geen tijd had om zo iets te vertellen is dan ook geenszins aannemelijk. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de door u voorgelegde foto's volgens uw verklaringen van 2013 of 2014 dateren en dat u geen enkel recent stuk neerlegde ter staving van het beweerde profiel van uw vader (CGVS, p. 9). Dat alles verloren ging toen jullie huis in brand gestoken werd vergoelijkt het gebrek aan recente stukken niet (CGVS, p. 10). Deze brand zou immers na de machtsovername in augustus 2021 gebeurd zijn (CGVS, p. 17), terwijl u reeds jaren in Europa bent en dus ruimschoots de tijd hebt gehad om relevante documenten te verzamelen. Gezien het geheel van deze opmerkingen moet besloten worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader tot kort voor de machtsovername [assistent-]commandant was bij de lokale politie.

Zelfs als het profiel van uw vader geloofwaardig zou zijn, quod non zoals blijkt uit bovenstaande opmerkingen, slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u hierom vervolgd zou worden in geval van terugkeer. U verklaarde dat u 12 of 13 jaar geleden door een talib met een geweer op de neus werd geslagen (CGVS, p. 12, 16). U zei dat jullie elke dag werden lastiggevallen door de taliban (CGVS, p. 15). De taliban zouden ermee gedreigd hebben de zonen van uw vader te doden als hij niet stopte met zijn werk, zo zei u (CGVS, p. 16). Ze zouden u of uw broers doden als jullie in hun handen vallen omdat hun broer en zonen gedood werden in raids waaraan uw vader deelnam (CGVS, p. 16). Elke nacht was een hel in jullie huis en de taliban zouden u meteen gedood hebben als u buitengegaan was, zo zei u (CGVS, p. 15). Ondanks deze problemen verliet u toch pas op de leeftijd van 22 of 23 jaar Afghanistan (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u erin slaagde tot dan te blijven als de taliban de intentie hadden u te doden, verklaarde u dat ze focusten op u om te zien of u uw vader hielp en of jullie een gsm hadden (CGVS, p. 16). Als de taliban ermee dreigden de zonen van uw vader te doden als hij niets stopte met zijn werk houdt het echter weinig steek dat ze dit zouden uitstellen om te checken of u hem hielp, laat staan om te checken of jullie een gsm hadden. U zei voorts dat de taliban twee bommen aan jullie woning plaatsten en jullie huis binnenkwamen; u zou zich toen in de oven verstopt hebben, wat een eerder stereotiepe verklaring is (CGVS, p. 16-17). Naar uw zeggen was het na dit incident onmogelijk om daar te wonen, waren er dag na dag meer taliban en vertrok u toen. U verklaarde echter dat het incident met de bommen gebeurde toen u 19 jaar oud was, dus enkele jaren voor uw vertrek (CGVS, p. 17). Dat u ondanks de doodsbedreigingen en het plaatsen van bommen aan jullie woning toch nog een aantal jaar in uw dorp bleef wonen tast de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen aan, het CGVS acht het immers weinig aannemelijk dat u dergelijk risico zou blijven nemen indien uw leven daadwerkelijk in gevaar was. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit de beslissing inzake uw Duits verzoek om internationale bescherming niet blijkt dat u in Duitsland enige melding hebt gemaakt van bommen in uw woning en doodsbedreigingen omwille van het werk van uw vader, wat de geloofwaardigheid van deze problemen verder doet kelderen.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw vader net zoals zijn collega's om het leven kwam bij een langdurig gevecht op de controlepost waar hij werkte (CGVS, p. 8). Dat uw vader bij een dergelijk gevecht om het leven kwam wijst echter niet op een risico in uw hoofde. Gezien u tot de leeftijd van 22 of 23 jaar in uw dorp kon wonen zonder geloofwaardige, ernstige problemen, is het niet aannemelijk dat er na het overlijden van uw vader, wiens job aan de grondslag van uw problemen zou gelegen hebben, bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Uw bewering dat de taliban niet gaan kijken of het vader of zoon is en dat ze om het even wie van de familie zullen doden overtuigt dan ook niet (CGVS, p. 18). Zo dient in deze context tevens opgemerkt te worden dat de drie broers van uw vader, die net naast jullie woonden, nog steeds in uw dorp wonen, landbouwwerk doen en het goed stellen (CGVS, p. 7, 17). De vaststelling dat uw paternale ooms het goed stellen in uw dorp tast de geloofwaardigheid van uw terugkeervrees verder aan. Op basis van uw verklaringen hebben u en uw ooms immers een gelijkaardig profiel: jullie zijn allemaal nabije mannelijke familieleden van uw vader, jullie deden allemaal enkel landbouwwerk en jullie woonden in hetzelfde dorp. Hoewel u beweerde dat u gewerkt heeft voor de overheid, blijkt uit uw verklaringen dat dit enkel inhield dat u checkte of er talibs aanwezig waren in

boomgaarden of een hinderlaag gelegd hadden om uw vader te behoeden wanneer hij naar huis kwam, wat niet als werken voor de overheid kan beschouwd worden (CGVS, p. 17-18).

Wat betreft uw andere familieleden die voor de voormalige overheid zouden gewerkt hebben dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde dat verschillende neven van uw vader en hun zonen hoge functies hadden bij de voormalige overheid (CGVS, p. 13-15). Zo zou een van hen generaal geweest zijn en een andere hoofd van de lokale politie in de provincie Wardak. Ze zouden allen Afghanistan verlaten hebben, maar u weet niet in welk land ze zijn. U weet enkel dat N. (...), een zoon van een van uw vaders neven en officier in het leger, in Turkije is. Gevraagd naar documenten ter staving van deze beweringen, toonde u één foto van een persoon in uniform op uw gsm, dit zou uw vaders neef S. M. (...) zijn. U werd gevraagd bijkomende stukken over te maken waaruit blijkt dat de betrokken personen familie zijn van u (CGVS, p. 15). Na het onderhoud legde u zes foto's neer, zonder enige toelichting, hoewel dit nochtans expliciet gevraagd was door het CGVS (CGVS, p. 15). Op basis van deze foto's kan niet vastgesteld worden wie deze personen zijn, wat hun functie was, noch uw eventuele familieband met hen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in Afghanistan geen contact had met de familieleden in kwestie en dat ze geen dichte familie zijn (neven en achterneven van uw vader) (CGVS, p. 15). Gezien het geheel van deze opmerkingen kan niet besloten worden dat er sprake is van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van uw persoon omwille van het professionele profiel van uw vaders familieleden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De foto's van uw vader en uw familieleden werden reeds besproken. U toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud nog een foto van uw overleden vader op uw gsm (CGVS, p. 10). U legde deze foto niet neer na het onderhoud hoewel dit gevraagd werd (CGVS, p. 21). In elk geval dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Zo kan niet objectief vastgesteld of de afgebeelde persoon uw vader is, noch in welke omstandigheden hij om het leven kwam, laat staan dat er een vervolgingsvrees in uw hoofde zou bestaan. Ook de foto's van uw vernielde woning hebben geen bewijswaarde gezien niet objectief vastgesteld kan worden dat dit uw woning is en dat ze vernield werd door brandstichting door de taliban, zoals u beweert (CGVS, p. 8). Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEDE) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1.- Verzoeker, die zijn taskara (Afghaans ID) aan het C.G.V.S heeft bezorgd, heeft zonder enige twijfel de Afghaanse nationaliteit en is ook uit Afghanistan gevlucht. Daarover bestaat geen betwisting. Verder wordt ook niet ontkend dat hij afkomstig is van de provincie Wardak en voor zijn vertrek naar België in Mullakhel woonde. Hij betwist dat zijn verklaringen tegenstrijdig en niet waarheidsgetrouw zijn. Hij bestrijdt ook het idee als zou hij geen gevaar lopen bij een terugkeer naar Afghanistan en benadrukt ook dat de heer S. R. (...) wel degelijk zijn halfbroer is.

2. - Het reisadvies voor Afghanistan van de Belgische overheid is bijzonder duidelijk: alle reizen worden volledig afgeraden. Reizen naar Afghanistan zijn heel risicovol. De Belgische ambassade in Kaboel is al geruime tijd gesloten.

3. - In een recent en geactualiseerd reisadvies op de website van Buitenlandse Zaken (stuk 2) is het volgende te lezen:

“Er zijn geen veilige provincies meer. Sommige reisagentschappen bieden nog steeds reizen aan naar Bamiyan, Herat en de Panjshirvallei. Deze zijn compleet af te raden omwille van het ontvoeringsgevaar en het risico op terroristische aanvallen.”

4. - Voor twintiger zoals verzoeker is een terugkeer naar Afghanistan (levens-)gevaarlijk. Verzoeker noteert dat in de bestreden beslissing zonder meer het volgende wordt toegegeven (onderaan blz. 6):

“Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.”

5. - In de bestreden beslissing is op geen enkele manier onderzocht of verzoeker een risico loopt bij een eventuele terugkeer, nadat hij in 2015 uit Afghanistan is gevlucht en ondertussen al meer dan drie jaar in België woont. Nergens is een risico-analyse gemaakt waarbij wordt onderzocht of verzoeker als ‘verwesterd’ wordt beschouwd.

6. - Verzoeker betwist dan ook de overwegingen in de bestreden beslissing en meent dat het C.G.V.S. zich zowel in rechte als in feite vergist en niet met alle internationale en Belgische rapporten rekening houdt. Voor zover hij niet erkend kon worden als vluchteling, had hem minimum minimoris de subsidiaire bescherming moeten worden toegekend. M.b.t. dat aspect is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd en uitgewerkt én is de motivering alleszins niet afdoende en niet toereikend.

7. - De bestreden beslissing schendt art. 3 E.V.R.M.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

In dit middel wordt verwezen naar de uiteenzetting van het vorige middel.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1.- Verzoeker benadrukt dat hij voldoende elementen heeft aangehaald dat zijn leven in gevaar is en hij het slachtoffer is van vervolging door de Taliban omwille van de job van zijn vader.

2. - Wat de subsidiaire bescherming stelt verzoeker vast dat in de bestreden beslissing meer dan zes pagina’s worden uitgetrokken om te verwijzen naar internationale rapporten. Die rapporten zijn verzoeker nooit voorgelegd en is er nooit een tegensprekelijk debat over gevoerd. Het is vanzelfsprekend dat het C.G.V.S., vooraleer een beslissing te nemen, die internationale rapporten aan verzoeker had moeten voorleggen, minstens aan verzoeker had moeten meedelen dat ze gebruik zou maken van die bronnen. Verzoeker heeft nooit zijn standpunt kunnen meedelen over die bronnen en het C.G.V.S. verrast verzoeker met deze informatie. Verzoeker benadrukt dat het C.G.V.S. zich baseert op bronnen die overigens dateren van maanden voor het verhoor van verzoeker:

- de EUAA Country Guidance dateert van april 2022

- de andere bronnen: o.a. de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022

3. - Dit alles leidt zonder meer tot een schending van art. 48/4, §2, b) en c) Vreemdelingenwet. Het C.G.V.S. had grondiger moeten onderzoeken of:

- de Taliban of andere gewelddadige groeperingen een grote impact hebben op de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en dit voor verzoeker grote gevolgen heeft

- er persoonlijke omstandigheden zijn die voor verzoeker als twintiger het risico, verbonden aan het willekeurig geweld van de Taliban of andere groeperingen, verhogen.

4. - In de beslissing van zijn halfbroer (beslissing van het C.G.V.S. van 28 augustus 2017 - stuk 2)) wordt onomwonden gesteld;

“Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat er in de provincie Wardak, district Maidan Shahr, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit Wardak, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig wordt geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in uw land van herkomst, de status van subsidiaire bescherming toegekend.”

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In dit middel laat verzoeker gelden dat hij op geen enkele manier kan controleren met welke door hem overgemaakte documenten rekening werd gehouden. Hij stelt dat er geen tegensprekelijke inventaris is opgemaakt en merkt op dat de rapporten aan geen tegensprekelijk debat zijn onderworpen. Hij “*is er voor de beslissing nooit mee geconfronteerd en heeft er geen standpunt over kunnen in nemen*”, aldus verzoeker.

2.1.5. Als bijlage bij het verzoekschrift worden een verblijfsdocument van de halfbroer van verzoeker (stuk 3) en een reisadvies van de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 12 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 en aan de “*Focus Afghanistan – Return from abroad*” van SEM van februari 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden en in het tweede middel aanvoert dat artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.2.3. Het eerste, het tweede en het vierde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker hekelt in het derde middel van zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich baseert op bronnen die dateren van maanden voor zijn verhoor.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 12 januari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie nog heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er te dezen en op heden actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban omwille van de job van zijn vader bij de lokale politie. De taliban zouden zijn familie hebben lastiggevallen en bedreigd, verzoeker met een geweerkolf hebben geslagen en twee bommen in de woning van verzoekers familie hebben geplaatst. In 2015 zou verzoeker Afghanistan hebben verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht nu hij door zijn zeer uiteenlopende verklaringen met betrekking tot zijn identiteit en zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn familieleden en zijn persoonlijke achtergrond totaal geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, familiebanden en achtergrond, omdat (B) hij er geenszins in slaagde aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden door de taliban nu (i) hij zijn terugkeervrees baseert op het profiel van zijn vader, maar geen duidelijk zicht biedt op zijn reële familiebanden, (ii) hij in Duitsland met geen woord repte over problemen met de taliban omwille van de job van zijn vader en in België, nadat zijn relaas in Duitsland ongeloofwaardig was bevonden en hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, een volledig ander asielaas te berde bracht, (iii) hij het beweerde profiel van zijn vader, die ten tijde van zijn vertrek assistent-commandant zou zijn geweest van een controlepost van de lokale politie en later commandant zou geworden zijn, geenszins staaft, (iv) het weinig aannemelijk is dat hij ondanks de doodsb bedreigingen en het plaatsen van bommen aan zijn woning toch nog een aantal jaar in zijn dorp bleef wonen, (v) de omstandigheid dat zijn vader bij een gevecht op de controlepost waar hij werkte om het leven kwam niet op een risico in zijn hoofde wijst, temeer daar de drie broers van zijn vader, die naast hem woonden, nog steeds in zijn dorp wonen, landbouwwerk doen en het goed stellen, en (vi) er niet kan worden besloten dat er sprake is van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van zijn persoon omwille van het professionele profiel van de familieleden van zijn vader, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het eerste middel louter te beperken tot het zonder meer betwisten dat zijn verklaringen tegenstrijdig en niet waarheidsgetrouw zijn en tot het zonder meer benadrukken dat S. R. wel degelijk zijn halfbroer is, en door in het derde middel louter te benadrukken *“dat hij voldoende elementen heeft aangehaald dat zijn leven in gevaar is en hij het slachtoffer is van vervolging door de Taliban omwille van de job van zijn vader”*, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Op basis van het verblijfsdocument van R. S. dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), kan niet worden vastgesteld dat er een familiale band bestaat tussen verzoeker en deze persoon en dat dit daadwerkelijk verzoekers halfbroer is. Het reisadvies van de website van de FOD Buitenlandse Zaken dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en vermeldt verzoeker niet. Bijgevolg werpen deze stukken geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing inzake verzoekers vluchtaanvraag en vermogen deze niet om in hoofde van verzoeker alsnog tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Ten slotte laat verzoeker in het eerste middel gelden dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier onderzocht is of hij een risico loopt bij een eventuele terugkeer, nadat hij in 2015 uit Afghanistan is gevlucht en ondertussen al meer dan drie jaar in België woont. Hij hekelt in dit middel dat nergens een risicoanalyse is gemaakt waarbij wordt onderzocht of hij als 'verwesterd' wordt beschouwd. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen, dat hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en dat uit zijn verklaringen en de beoordeling daarvan evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er is dan ook wel degelijk onderzocht of verzoeker een risico loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan na zijn verblijf in het Westen. Te dezen betwist verzoeker niet dat hij geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen (en brengt hij ook tijdens de rechtspleging voor de Raad geen dergelijke elementen bij), noch dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Dit laatste vindt bovendien ook steun in de meer recente landeninformatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Aldus maakt verzoeker, die inmiddels weliswaar meer dan vijf jaar in België is, maar tot zijn late adolescentie in Afghanistan heeft verbleven en er gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij totaal geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, familiebanden en achtergrond, dat hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zou worden door de Taliban omwille van de job van zijn vader bij de lokale politie of omwille van het professionele profiel van de familieleden van zijn vader, en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in

staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Wardak. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. Het door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) is bestemd voor reislustige Belgen en niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Ook het verblijfsdocument van R. S. dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), kan niet leiden tot het besluit dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Vooreerst blijkt nergens uit dat R. S. de halfbroer is van verzoeker en bovendien kan, gelet op de sterk gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021, het gegeven dat aan iemand uit de provincie Wardak op 28 augustus 2017 de subsidiaire beschermingsstatus zou zijn toegekend er niet toe leiden dat deze status ook op heden dient te worden toegekend aan personen uit deze provincie.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

De Raad wijst er voorts nog op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de adjunct-commissaris niet verplicht om bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming van een Afghaanse onderdaan rekening te houden met een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat is bestemd voor Belgen die naar Afghanistan zouden willen afreizen. Verder blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat ze steunt op diverse rapporten waarvan de weblink wordt verstrekt. Verzoeker toont bezwaarlijk een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan door zijn eenvoudig betoog in het eerste middel dat het CGVS “*niet met alle internationale en Belgische rapporten rekening houdt*”. Waar verzoeker in het vierde middel een inventaris verwacht van de documenten die hij bij het CGVS heeft neergelegd, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – welk belang hij heeft bij zijn kritiek, nu de neergelegde documenten duidelijk worden besproken in de bestreden beslissing en het verzoeker vrijstaat om de gedane beoordeling te bekritisieren. Aangezien hij ze zelf heeft neergelegd, kan worden verwacht dat verzoeker kan nagaan of alle documenten door het CGVS werden besproken. Het stond verzoeker ook vrij om bij de Raad, na raadpleging van het administratief dossier met daarin de map die de documenten bevat die hij bij het CGVS heeft neergelegd, op te werpen dat niet met alle documenten rekening werd gehouden, wat verzoeker evenwel heeft nagelaten. Verzoeker haalt verder in het derde en het vierde middel aan dat het CGVS een tegensprekelijk debat had moeten voeren over de rapporten die het aanwendt ter ondersteuning van de bestreden beslissing alvorens deze beslissing te nemen. De Raad ziet de juridische grondslag van deze verwachting evenwel niet in en verzoeker verduidelijkt dit ook niet. Alleszins herhaalt de Raad dat het beroep devolutieve werking heeft en dat dit

betekent dat verzoeker bij de Raad alle kritiek kan uiten die hij wenst te uiten op de gehanteerde rapporten en dat de Raad daarover dan zal oordelen. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN